

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΪ

Η... «ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ»

Η... «Δεσποινίς» ήταν ο Ζάν Ρουντί, ένα αδύνατο και χλωμό αγόρι δεκατριών χρόνων. Μιά κυρία με πένθος, η μητέρα του, τον έφερε στο σχολείο και τον έσυστησε θερμά, με έπιμονή, στον καθηγητή, σαν να επρόκειτο ο γυιός της, να έκτεθη σε κάποιον μεγάλο κίνδυνο.

Μόλις ο νεοφερμένος, πατώντας στις μύτες των μποτινιών του, με τις λιγνές γάμπες κάτω απ' τα κοντά και φουσκωτά παντελόνια του, και με τις ξανθές μακρύτες μπούκλες του, μπήκε στην τάξη, ο Πώλ Μπουτάρ, ένας από τους παλαιότερους μαθητές του σχολείου, μουρμούρισε φωναχτά απ' το τελευταίο θρανίο που καθόταν:

— Μπα!... Μπα!... Καλημέρα, δεσποινίς!

Και όταν ο καθηγητής έγνεψε στον Ρουντί να καθήσει, έμεινε πού. καθόμαστε αρκετά στριμωγμένοι στα θρανία μας, άπυφύγαμε να του δώσουμε θέσι, διασκεδάζοντας με τα τρομαγμένα του μάτια, με τις κινήσεις του, που τον έκαναν να μοιάζει με πουλι, που δεν ξέρει πού να σκαλώσει. "Όταν πήγαινε να θάλη τη σάκκα του σε μιάν άδειαν άκρη του θρανίου, γρήγορα-γρήγορα άραιώναμε, άπλώναμε τους άγκωνες μας, και τον άναγκάζαμε να ζητήσει άλλο θέσι... Έκείνος άντι να γυρίσει προς την έδρα και να παραπονεθή στον καθηγητή, έσκυβε προς έμάς και χαμηλόφωνα μάς ρωτούσε μ' ένα τόνο άκρας εύγενείας:

— Κύριε... θά είχατε την καλωσύνη να μου κάνετε λίγη θέσι;...

Αυτός ο πληθυντικός, αυτό το «κύριε» ήταν τόσο άσυνήθιστο για μάς, ώστε μπήξαμε τα γέλια... και καθώς ο καθηγητής ήταν άπασχολημένος με την διόρθωση των γραπτών μας, του φωνάξαμε:

— Έδω, «Δεσποινίς»!... "Όχι, «Δεσποινίς»!... Έδω θά καθήσει η «Δεσποινίς»! "Όχι, η «Δεσποινίς» δεν θά καθήσει!...

Ο Ρουντί του όποιου μεγαλωνε η ταρυχή, όσο δεν καταλάβαινε τί του λέγαμε, προχώρησε τότε προς το θάθος της αίθουσής, και ρώτησε τον Μπουτάρ, με την ίδια εύγενική φωνή:

— Και σεις, κύριε, θά μπορούσατε να μου κάνετε λίγη θέσι;

Τότε ο Μπουτάρ, με μιά μεγαλύτερη άκόμα εύγένεια, πού διπλασίασε την εύθυμία μας, άπάντησε:

— Πώς όχι, «Δεσποινίς»!.. Με την μεγαλύτερη εύχαρίστησι!

Έννοείται ότι μόλις κάθισε, άρχισαν τα πιό έξωφρενικά πειράγματα. Μπιλλιετικά γραμμένα εις θάρος του κυκλοφόρησαν από τη μιάν άκρη της αίθουσής, ως την άλλη, σταματώντας μιά στιγμή μπροστά σε κάθε μαθητή για να τα διαβάσει και κατόπιν εξακολουθώντας τον δρόμο τους.

Ο Ρουντί πού παρακολουθούσε αυτήν την κίνησι με μεγάλη προσοχή ρώτησε σχετικá τον Μπουτάρ και ξαφνίστηκε θλέποντας πάνω στο βιβλίο του ένα χαρτί χαραγμένο μ' όρνιθοσκαλισματα. Ήταν μιά πρόταση συνεισφοράς για να πληρωθούν τα έξοδα του κοψίματος των μαλλιών της... «Δεσποινίδος». "Ότι αυτό, άμέσως ένα άλλο θρέθηκε μπροστά του: Ρωτούσαν τη «Δεσποινίδα», άν φορούσε άνδρικές ή γυναικείες καλσοδέτες.

Η ντροπή, τα κοκκινίσματα, η άμηχανία του Ζάν Ρουντί, όλα έδειχναν εκείνο πού ένστικτως άπό την πρώτη στιγμή πού τον είδαμε, είχαμε μαντέψει! "Ότι δηλαδή, ήτανε ένα παιδί, μεγαλωμένο στο πλευρό της μητέρας του, ένα παιδί παραχαϊδεμένο...

Όταν τελείωσε το μάθημα και όλοι χυθήκαμε έξω, ο Μπουτάρ τον έπιασε απ' το χέρι και του είπε όρθά-κοφτά:

— Μη θιάζεσαι... Έξω στην

αύλη σε παραφυλάγουν...

— Και γιατί ;

— Για να σε παιδέψουν. Στο λέω γιατί και σύ με βοήθησες στο μάθημα και γιατί αισθάνομαι μιά συμπάθεια για σένα. Και τώρα δώσε μου τη σάκκα σου και το καπέλλο σου. Θά στα κρατάω την ώρα πού θά σου ριχτούνε...

Ο Ρουντί χλώμιασε, τα μάτια του σκοτεινίασαν από την άγωνία και ρώτησε με άλλοιωμένη φωνή:

— Πρέπει να με δείρουν ;

— Ναι, πήγαινε και τελείωνε γρήγορα! άποκρίθηκε ο Μπουτάρ φιλοσοφικά. "Αν φανής δειλός σήμερα, αύριο θά σου κάνουν χειρότερα...

— Θά με δείρουν ;... Μά γιατί ;... Γιατί ; έκανε ο Ρουντί, πνιγμένος από τη συγκίνησι.

— "Ακου — του είπε ο Μπουτάρ με μιά δόσι συμπόνιας — κλείσε τα μάτια σου και χύσου στο σωρό. Κούνα τα χέρια σου, τα πόδια σου, σάλευε όλο σου το σώμα, όσο μπορείς...

— Και ύστερα; πρόσθεσε στενάζοντας λυπημένος.

— Έγώ, εύχαρίστως θά σε βοηθούσα, μά θά πούν ότι είχες άνάγκη από προστάτη. Καλύτερα ν' άγωνιστής μονάχος σου!... Και σπρώχνοντάς τον προς την πόρτα, πρόσθεσε:

— Μην άργής! Είναι όπως στη θάλασσα. Πρέπει να βουτήξεις άμέσως κι' όλόκληρος στο νερό!...

Και τον έσπρωξε έξω.

Έφτά - όχτώ μαθητάι ούρλιαξαν μόλις τον είδαν:

— Η «Δεσποινίς»... Η «Δεσποινίς»... Μπρός παιδιά, ριχτήτε του...

Τότε ο Ρουντί, καταπόρφυρος από ντροπή, ρώτησε:

— Γιατί με λέτε, δεσποινίς! Είμαι κι' εγώ αγόρι όπως και εσείς.

— Είσαι σίγουρος γι' αυτό πού λές ; του φώναξε ένας μαθητής, μέσα σ' ένα γενικό καγχασμό... "Έχεις μαλλιά κοριτσιότικα (και του τράθησε τα μαλλιά)... "Έχεις γάμπες κοριτσιότικες... (και του τσίμπησε τη γάμπα). Πώς θέλεις λοιπόν να φαντασθούμε ότι είσαι αγόρι ;

Συγχρόνως οί μαθητάι προχώρησαν κατ' επάνω του. Ο

Ρουντί δεν έδίστασε πειά. Έκανε ό,τι ο Μπουτάρ τον είχε συμβουλέψει να κάνει. Χωρίς θυμό, χωρίς όρμη, έχοντας τη συναίσθησι ότι ύπακούει σε κάποιο νόμο τιμής, έκλεισε τα μάτια του κι' έπεσε στον σωρό. Αισθάνθηκε ότι ένας μεγάλος μαθητής προσπάθησε να τον άναποδογυρίσει, ενώ οί άλλοι έπιχειρούσαν να του πιάσουν τα πόδια και τα χέρια, για να τον παραλύσουν. Ο Ρουντί άντιστεκότανε και χτυπούσε, όχι όμως πολύ δυνατά, από έναν άνόητο φόβο μην τους πονέσει.

"Αν, χωρίς να το θέλη, άνοιγε καμμιá μύτη, έσπαζε κανένα πλευρό, χτυπούσε κανένα μάτι;

Τό όραμα αυτό του αίματος, τον έκανε να άνατριχιάζει. "Αξαφνα όμως κάποιος τον χτύπησε τόσο δυνατά πού πόνεσε πολύ. Τότε έγινε έξω φρενών κι' άρχισε να δίνη κι' αυτός γροθιές, να κλωτσά, να γκρατζουνά, να δαγκώνη, μ' ένα τρόπο έξαλλο, άπελπισμένο, άγριο...

— "Ω, ώ!... Η «Δεσποινίς» φουρκίστηκε! Η «Δεσποινίς» χτυπάει!... του φώναζαν κοροϊδευτικά.

"Αλλά συγχρόνως απομακρύνοντουσαν τρίβοντας ο ένας το χέρι του, ο άλλος το πόδι του... Τότε ο Μπουτάρ πλησίασε τον Ρουντί, και του φόρεσε με τρυφερότητα το καπέλλο στο κεφάλι, και του έβαλε τη σάκκα κάτω απ' τη μασχάλη του...

— Μπαβό!.. Μπαβό! του είπε. Καλά τα κατάφερες. "Αρ- (Συνέχεια στη σελίδα 47)

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ! ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ!

Ο «Καπετάν Βρυκόλακας», το μυθιστόρημα του μεγάλου Άγγλου συγγραφέως Μπράμ Στόουκερ το όποιον έκυκλοφόρησε εις έκατομμύρια αντίτυπα εν Άγγλία και έγινε άνάρπαστο. Το μυθιστόρημα πού έσημείωσε την μεγαλύτεραν έπιτυχίαν έξ όλων των μυθιστορημάτων πού έδημοσιεύθησαν ως τώρα στην Έλλάδα, η διεύθυνσις του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας», για να εύχαριστήση όλους τους άναγνώστας και των δύο Περιοδικών άπεφάσισε να το προσφέρη με 4 δελτία και δραχμάς 12 άντι των 30 δραχμών πού τιμάται.

Όσοι έκ των άναγνωστών μας προσκομίζουν τα δελτία των και λαμβάνουν τás μηνιαίας έκδόσεις μας μπουρούν να ζητούν άπό τα Πρακτορεία των Έφημερίδων και άπό τα γραφεία μας και τον «Καπετάν Βρυκόλακα» με 12 δραχμάς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

